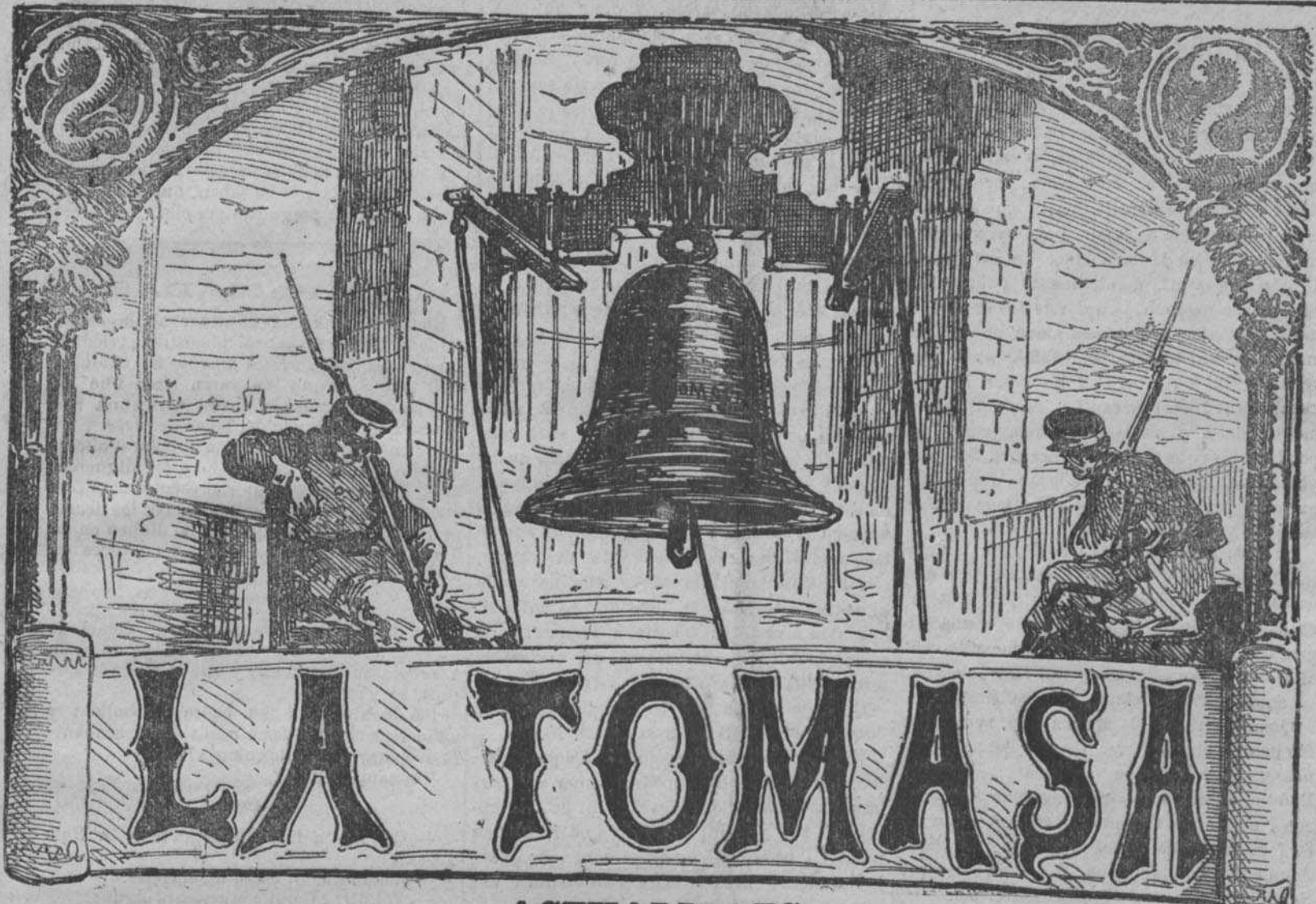
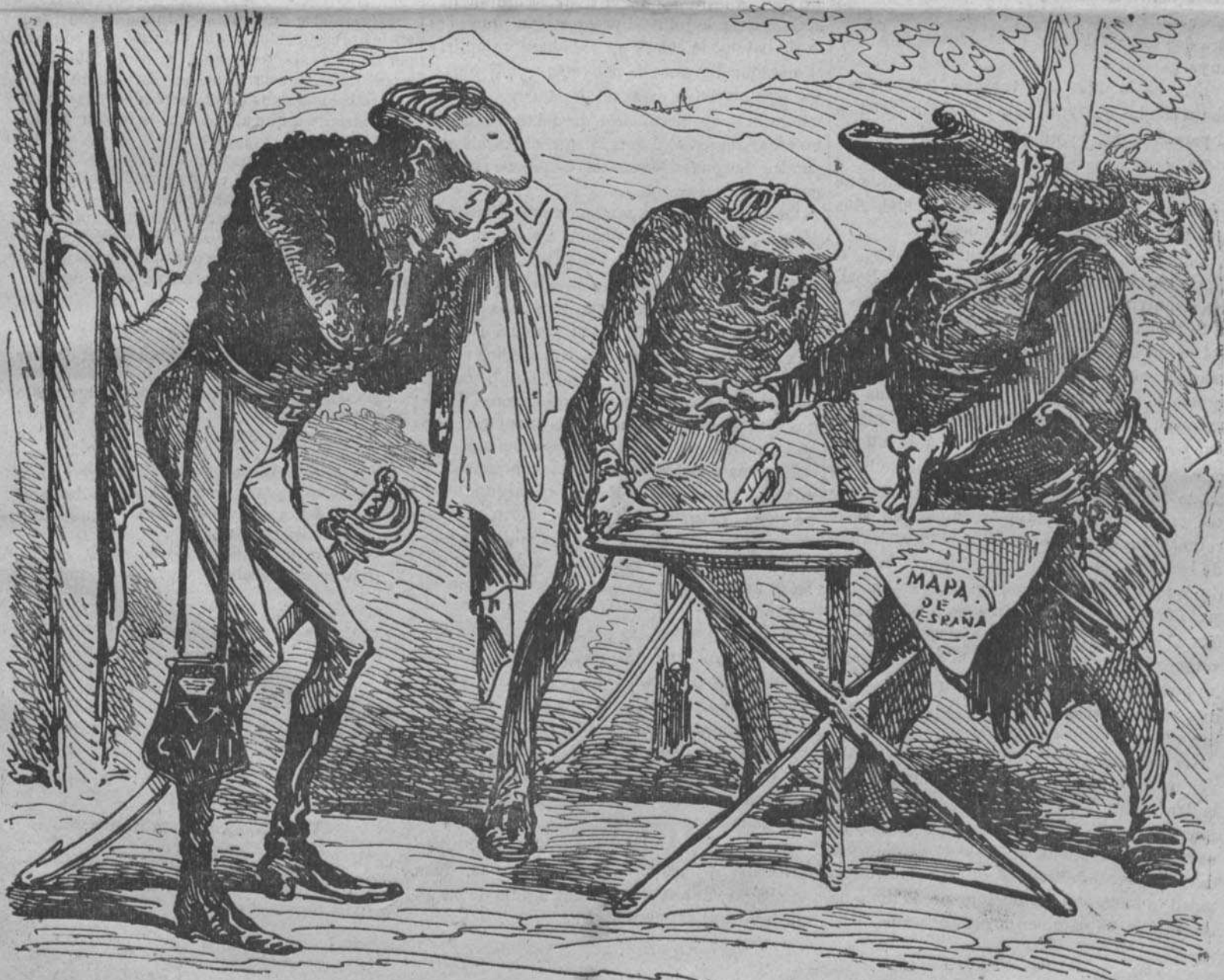

ACTUALITATS.

D. Cárlos ha desaparegut del Mapa.

LA DONA NECESSARIA.

Una senyora que visqui en qualsevol travessia del Born, en una casa de mes finestres que ha'cons, de escaleta fosca y estreta, il·luminada fins a las nou; en l'ivern, per un got elevat a la categoria de l'autia, y que al estiu se tanca a entrada de fosch, una senyora que vesteixi faldillas de llana color de café, sach d'orleans guarnit, mantellina de punt d'un color negre rogench, ja que tots dos se disputan l'antiguetat, que sas mans no deixan may lo bano ni son cap las estufas, que duas vegadas l'hi hajan prés los diners de la butxaca a Sant Just, que canti a Santa Clara lo mes de Maria y altres coses que veuran, no pot dirse mes que senyora Margarida, Sra. Layeta o Sra. Manjó, y diga's lo nom que 's vulga, may pot deixar d'esser la dona necessaria.

Se lleva a las sis y fins mes dejorn; difícilment sabrán en que passa 'l temps, pero ella no compareix a plassa fins a las deu: diu qu'en aquesta hora no hi ha tanta gent y una sab mes bé lo que compra; empero consultant l'altre dia ab la nostra minyona, vaig saber qu'en aquesta hora la vianda va mes barata.

Quan los hi recorda alguna cosa, sempre ho fa citantlos algun Sant qu'es lo del dia que fa anys succehi lo que 'ls hi conta:—Per Sant Rafel farà tants anys qu'els camancios donaren l'assalt a la Ciutadela; per Sant Joan ne farà tants de las Bombas bordas; per Sant Jaume tants de la crema dels Convents; per Santa Teresa tants de l'aiguat etc., etc.

Si 'ls hi parla d'alguna criatura de poch temps y si volen saber l'edat que té, es necessari saber de comptes: d'aquí vint y nou dias farà dos mesos, d'aquí onze mesos farà dos anys.

Ella es lo diari del vehinat: tothom sab ahont son las quaranta horas y ahont predica 'l pare Amores, aquell qu'es tant de la brometa.

May va al passeig de Gracia, y diu que no espatllará mes sabatas per los passeigs fins que l'hi tornin a posar las murallas.

Del carrer d'en Jaume primer, encare 'n diu la baixada de la Llet y de la plassa Real, los Caputxins.

Si tracta de casá una filla, davant d'aquell sobre qui ha clavat l'ull per férsel gendre, may se cansa de dir que la noya es dreta ó iguala com las demés, que no té las mans foradadas, que lo mateix es bona per senyora que per pastora, que lo mateix fa ella ab una pesseta qu'una altra ab un duro, qu'ella no ha de donar res a fer y qu'en cas de necessitat, també sap ajudar al marit. Com que per lo regular, las fillas d'aquesta dona tot s'ho han de ben menester per ser passadoras, sa mare diu que la boniquesa no dona pa. Com la noya 's fa gran y los gendres no quedan satisfets d'aquestas prendas, diu que si ella la volgués casar no mes hauria de dir una paraula; que may farà com certas mares, aludint a una vehina que sempre porta las fillas a fira per veure si algú se n' enamora.

La dona necessaria ha sigut citada per los vehins cent vegadas a casa l'arcalde per tenir la llengua un xich llarga; las queixas qu'ha rebut l'amo de la casa no tenen fi ni compte; escombra molt sovint lo tros d'escala, pero deixa las escombraries al replá del altre pis, mes l'amo té en consideració que la dona necessaria ja va naixe en lo pis qu'ocupa.

Raras vegadas té criada, y quan ne pren es una noya de catorse anys, que fa la feyna de duas donas de quaranta, y que l'ha feta baixar d'un poble de Girona, una tia seva; la tal noya ha de ser fiada, neta, endressada, llesta, que sábiga cuinar, que vulga rentar rajolas y si pot ser que no menji, millor: la soldada—que per ella may s'en dirá mesada del guany d'una minyona de servéy—ha d'esser sis pessetas, las quals no l'hi dona fins un dia que 's barallau, intervé l'arcalde y la noya se 'n vá, porque a la dona necessaria l'hi agrada molt guardar los diners de la minyona a qual efecte compra una guardiola y cada cap de mes hi tira lo pactat.

Si en lo vehinat hi ha alguna dona qu'es trobi en lo estat mes interessant de la vida, no hi ha perill que l'hi faltin los seus consells: ella ja l'hi encarrega molts dias avans banys y purgas senzillas, d'efecte pero que no estraguin, que camini forca, y quan vé lo moment crítich, ella l'assisteix y com aquestas cosas solen ser entre nou y deu del vespre, ella s'hi queda tota la nit y fins ne vetlla una altre. Mes que la llevadora, se cuida d'ensenyar a vestí 'l nou socio a la mare. Ella no gasta polvos de rosa; no está per modas; la terra galba es lo millor en aquets casos.

Quan ve 'l dia del bateig, per supost se dona qu'ella no deixa d'anarhi.

Si 'l padrí no está acostumat a aquets casos, ella l'hi ensenya qu'ha d'anar a la partera, en tornant de l'iglesia, l'hi ha de presentar 'l noy y dirli 'ls noms que l'hi han posat y l'hi fa també molt present que quant la llevadora l'hi fassi lo qu'ella 'n diu l'entrega, ell l'hi ha d'afluixar alguna cosa.

Quan estan al refresch, ó porque te nebots ó porque a la escola hi ha unas criaturas qu'aixis que la vejín l'hi preguntarán que porta de bateig, lo cas es qu'ella ha d'omplirse 'l mocador fins que 'ls panys se trobin curts; per més qu'en la casa no 'ls falti res, no pot menos la dona necessaria de deixarlos alguna cosa; ó xicras, ó gots, ó un cutxaron per pendre 'ls confits, ó una safata que no serveix per altres cassos.

La dona necessaria també presta tribut a la política; per ella en Espanya no hi ha mes que dos partits; los de la banda de l'iglesia y 'ls liberalots, qu'ella 'n diu. Se plany dels cops de cap de nostra patria y si ella manés tot aixó ja fora acabat; lo seu sistema consisteix en fer tornar los frares, entregarlos novament los bens, y axis tindriau que 'l desert de Sarriá fora lo qu'era, las professons lluhidas, los pisos mes baratos, se menjaria mes bé ab menos quartos y tot auiria com cal.

La dona necessaria no falta cap dematí a missa, ni cap vespre a Rosari. Si alguna tarde vá a la catedral s'espera qu'obriu y no s'en va fins que l'escolá ha fet soroll una dotzena de vegadas ab las claus, volent dir qu'ha d'anar a sopar y que 'ls sants volen estar sols.

Ella es una de las pocas donas que van darrera 'l combregar ab una cerilla encesa. Si algun dia se n'adona quan ja acaba de passar treu la llumanera al balcó y resa ab veu alta.

Es enemiga del llibre d'aná a missa tant com es amiga dels rosaris. Diu que una vegada veié una senyora que llejia cap per vall y qu'una senyoreta tenia una carta entremig dels falls.

Las joyas de la dona necessaria son: unas arrecadas d'esmeraldas llarguissimas, duas tombagas, una seguílla y una agulla de pit ab un retrato al daguerreotipo.

Ella es directora d'una jermandat de senyoras, en la qual un dia feu un discurs, discurs del que no 'n tinch nota, porque fou fet a varias veus y res ne vaig entendre.

En la calaixera no l'hi falta may un mocador blanch de la Xina y un vestit endomascat de mànigas amples. De vanos ne té una pil: lo més modern lo va estrenar 'l dia de las bodas.

Y aquí tenen la dona necessaria per tot lo que se 'ls ofereixi; ja ho saben, qualsevol travessia del Born: preguntin per ella.

CAMPANADAS.

Encare no hém sapigut atinar ab la causa verdadera de la suspensió de nostre periódich *La Esquella de la Torratxa* y avuy ho enteném molt menos, ja que 'ns varen fixar que tal vegada fora la causa la nostra caricatura representant la caiguda del home del *tupé* y ja hem tingut lo gust de veuren circular d'altres.

Vaja torném a repetir lo que diguerem avans, res varem dir ni representar nosaltres que no haguessin dit mil vegadas los demés periódichs, sols que aquestos ho diuen en la fina y dolsa llengua castellana y nosaltres en llengua clara y catalana.

Un tal Perula, cabecilla carlí, notari de Corella, agafa a un home que duya un plech a las forsas del govern, y que al véure 's sorpres, se 'l menjá.

Pé de rabia l'hi féu beure oli bullent y aplicar planxas de ferro ruent al pit, acabantlo de matar a cops de culata al cap.

¡Oh santa religió!

—¿Que me 'n diu de la retirada de 'n Ruiz Zorrilla?

—Que alguns hi tenen de apendre.

—¿Vol dir? ¿Y qui son aquests alguns?

—Los *tupés* y 'ls *tupetes*.

Lo ministre de Gracia y Justicia consigna en los pressuposts trenta y tants mil duros, per dotació als seminaris, a fi de que com avans de la Revolució pogan satisfer de *franginolis* los gastos de la carrera eclesiastica a sis aspirants a que algun dia 'ls fassan la corona.

Aplaudim sens reservas al ministre, y creyém que are mes que may es ocasió de pendre unidas d'aquesta naturalesa.

Los capellans s'aixecan contra 'l govern... lo govern déu protegirlos... aixó es lògich.

Nosaltres encare voldriam que 'ls fes a mes alguna assignació per trabuchs, a fi de que poguessen exercitarse.

Sembla que lo de Amorebieta ha fet olvidar lo dels dos milions.

Los polítichs de la oposició se 'm figuran los gos de la fabula.

Ab un tros de carn a la boca passava un riu. Lo sol li venia de gairell, y l'aliment que duya reflectint en l'aigua, apareixia molt mes gros. ¿Que fa l'animal? Afanyós de arreplegarlo, deixa anar lo que tenia ben segur y 'l queda sense cap d'ells.

Aixó que s'ensenya als noys d'estudi, deurian tenirho molt present los diputats.

—¿Qui judicará a D. Francisco Serrano, general en gefe del exércit del Nort, per haver proposat un conveni com lo de Amorebieta?

—¿Qui vol que 'l judiqui? D. Francisco Serrano, president del consell de ministres. Al cap de vall, ell es qui está millor enterat d'aquest assumpto.

CANTAR.

Vina ab mí, ingrata Roseta,
vina a la vora del riu;
mes no; aném a un altre puesto
perque alli hi corren carlins.

—¡Quin gran conveni 'l de Amorebieta! deya un fronteris.

—¡Vaya un conveni! responia un federal. No ha convingut als verdaders liberals, tampoch ha convingut als carlins. A no ser que haja convingut a n' en Serrano, no entench sisquiera perque dú 'l nom de conveni.

—Miri... miri... deya un entusiasta per l' art contemplant una estàtua, á un tonto que no sentia. Miri quin cap... quinas líneas mes correctes... quina expressió mes pura. Aixó es grech, ¿no 'u observa? es grech castís, intatable...

—¡Ah! Vel 'hi aquí perque no pot entrar-me. Com que jo no he estudiat lo grech, m'és impossible traduir lo que vosté assegura.

Los carlins ja comensan á espigolar. Van á Sarriá de Girona y s' emportan doscents duros, van á la Bisbal y s' en duhen 5.100 rals, van á Sant Feliu de Guixols y arreplegan lo que poden.

Creyém ab aquest motiu que 'l *Deu*, primera paraula del seu lema, aviat se convertirá en *Re-deu*, per part dels pobles amenassats.

A Etiopia la terra dels negrits y per consegüent de las civilisadoras institucions monárquicas, acaban de coronar un rey mes blanch que 'l sutje.

Fou molta la concurrencia que assistí á aquell acte.

Un amich méu viatjant, que va per aquelles terras, venent á comissió creus y collars de llauna y de llautó, adornats ab cristalls en forma de pedras preciosas, m' escriu lo següent ab aquest motiu:

—¡Ay lo que hi gosat avuy! Presenciant la cerimonia m' he vist trasportat á la méva patria estimada. Desde un turó l' he contemplada, y las caras d' un aixam de negres, vistas desde allí, m' han semblat los célebres punts negres, de que 'ns parlava 'n Ruiz Zorrilla.»

L' escena passa á casa de un dentista. Un senyor va allá perque l' hi arrenquin un queixal que l' hi fa veure las estrellas. Un aprenent s' encarrega de l' operació, perque 'l seu amo está ocupat en un gabinet inmedist. Agafa 'ls xismes y ¡plaf! en lloch d' un n' hi clava dos á terra.

—Ay! diu lo pacient ¿que ha fet?

—Res! que n' hi he arrencat dos á l' hora.

—Llanut... ximple... com se coneix que...

—Calli, home, calli, diu lo aprenent ab la major sanch freda. Calli que si l' amo 'l sent los hi farà pagar tots dos.

Molts son los dias en que las oposicions se veuhen obligadas á abandonar lo Congrès, y molts los en que la majoria aplaudeix aquest acte, que tant deuria sentir.

Jo coneixia á un ximple que vá morir rient.

En Topete va manifestar devant del Congrès que ell tenia mes forsa corporal que en Ruiz Zorrilla.

Aixó ray! Una mula 'n tindrà, sens dupte

mes que en Topete, y vaja 's l' una cosa per l' altre.

Un poeta viscahi volia escriure un drama titolat «*Do conveni de Amorebieta*»; pero alsentir los xiuets ab que 'l liberal poble de Bilbao va rebre l' obra de 'n Serrano, l' hi va caure la ploma de las mans.

Un dels arguments mes contundents de que 's valguen en Serrano, al donar compte de la seva missió en las provincias insurrectas fou lo de que no havia pogut menjar, sempre que havia tingut gana.

—¡Jo he patit fam!... deya tractant de comoure al auditori.

Diu que un mestre d' estudi que 's trobava en una de las tribunas, deya suspirant:

—¡Ay! Dítxos vosté que pot parlar en *pretérito perfecto*.

L' escut del vice-consulat espanyol de San Joan de Luz, l' altre dia vá ser trobat en un femer.

Encare que la cara 'm cau de vergonya, coneix que aquí hi viudria bé, una miqueta d' himno de Riego.

¿No es vritat que si?

Un casat de poch que estimava tant á la seva dona, com gelós d' ella 's mostrava, volia posehir un retrato a' oli de la mateixa, y anant á trobar á un afamat artista, l' hi digué:

—Vosté retratará á la méva senyora. En quan al préu conti tant alt com vulga. Pero una cosa l' hi observaré: jo no puch sufrir que ningú se la miri. Veji si la pot retratar sense mirar-sela. Sino deixemho corre.

A Cadiz s' acaba de formar una societat protectora dels animals.

Se creu que aquí á Espanya fará molta forrola.

A Inglaterra 'n fá y aixó que 'ls progressistas d' allá dalt se diuhen *wigs*.

CANTAR.

Diuhen molts que las desgracias may van solas en la vida,
végintho sino per mí:
ma sogra 's diu *Margarida*.

—Calli, calli descarada, deya un municipal á una dona molt desvergonyida á qui tancavan al calabosso. L' arcalde l' ha feta agafar perque havia pres un anell que no era pas de vosté.

—Llavors donchs, que agafin també al arcalde.

—¿Al arcalde? ¿Y per quina rahó?

—¿Per quina rahó? Per haver pres á una dona que no era pas la seva tampoch.

Lo Papa va benehir fa dos dias á una comissió d' espanyols que l' hi varen fer entrega de una limosna de 60 mil ralets.

Un dupte: —¿A qui va benehir? ¿Als espanyols ó als 60 mil ralets?

Lo govern dels Estats-Units ha acordat donar una llei á fi de que 'ls treballs de tots los obrers que vajan á jornal, puga durar tant sols vuit horas.

Que sápigam aixó 'ls treballadors mal guiats, que diuhen que no tenen que veure res ab la política, y que per ells fora lo mateix una república que una monarquia qualsevol.

La *Iberia*, célebre periódich de Madrid per la seva sanch freda, parlant del conveni de Amorebieta deya l' altre dia:

«Nosaltres que tenim ja formulat nostre judici, esperém coneix tots los antecedents pera dir al país clar y lealment lo que pensém.»

Vels 'hi aquí un periódich que s' atreveix á formular judici de una cosa, avans de coneix 'ls antecedents de la mateixa.

¿Pot en consecuencia l' *Iberia* dir que es cabal lo seu judici?

A Paris hi ha actualment una embaixada birmana. Se compon de catorse individus, y perque pogan formar-se una idea de com se diuhen, aquí van los noms de dos d' ells: —*Mengye-Maha-Say-Thoo-Kewoon* se nomena l' un, y l' altre: —*Maha-Mengyan-Rayale-Phungyet-Wardook*.

¿Que tal?

En una recepció oficial de una terra, en que al revés d' aquí tot eran creus, condecoracions y disfressas, se cullí al vol lo següent diálech: —Ab tantas creus, aquest país deu estar verdaderament crucificat.

—Ah! Pero ab tantas libreas, deu ser també molt libre!

Periódichs francesos hi há que ja somian ab una nova fusió borbónica: la dels carlins ab la dels alfonsistas, casantse una filla del Terso ab l' Alfonso XII.

La noya té cinch anys; lo noy vá á estudi, y si encare no poden tenir amor ja 'n tenen per ells los seus pares al trono espanyol y al moll dels ossos de nostre poble.

Entran los carlins á Agramunt y ballan.

Si fós viu lo pare Claret prou que 'ls diria:

—«Ay jóven que vas bailando

«que al infierno vas saltando.»

Los carlins de las Vascongadas al veure que molts s' indultavan, los cridaren de nou á las filas, amenasantlos ab donarlos 100 palos sino cumplian aquesta ordre.

En cas de que no poguessen ser haguts per rebre la felpa promesa, aquesta devia recaure sobre 'ls seus pares, esposas y demás parents.

Una mida com aquesta fou contraproduhent, y s' observá quo eran encare mes los carlins que abandonavan las filas, desde la adopció de la mateixa.

Averiguat que fou lo cas, se trobá que tots tenian sogra y que tots miravan si podian ferli rebre las cent garrotadas promesas.

CORRANDA.

Quan després de treballar me veig pobre y desnarit.
sento los budells que 'm diuhen tot roncant: —«¡guerra á Madrid!»
E. SEITNES.

Un periódich de Girona digué que l' Ajuntament de La Bisbal se havia presentat al cabecilla Saballs, lo dia que aquet va entrar á dita població, per posarse á las sevas ordres; y en un altre sueltó demostra inteligencias dels federals ab los carlins y s' estranya que 'ls carlins hagin tingut pit per entrar á La Bisbal y Sant Feliu de Guixols, poblacions eminentment federals.

Nosaltres coneixém molt los individus que forman part del Ajuntament republicá de La Bisbal y es una vilesa sposalor d' ells lo que indica dit periódich, y contestariam d' altre modo si no estiguesim tancats dintre un círcul de ferro y diriam també perque se han atrevit á entrar á poblacions tant liberals, tant federals, partidas armadas que representan ideas tant robelladas y rancias y trobariam las causas d' aquet fenómeno allí ahont existeixen que es ahont no las vol trobar La Lucha de Girona.

Una observació geomètrica farém als militars del exèrcit espanyol.

Lo nostre desig està en instruirlos tot lo que puguem. Valga donchs per lo que valga.

Quan en campanya tractin de fer triànguls, recòrdit-se que tots los autors ne mencionan de tres distintes classes: *rectànguls*, *aguls* y *obtusos*.

Sobre tot que no s'equivoquin ab aquestos últims,

Vé lo de Amorebieta. Tothom crida.

Vé en Serrano. Parla en lo Congrès. Dona las explicacions suficients per alcansar de la majoria un vot de confiança.

—Vol dir que la majoria queda *convensuda*?

—Si senyor, queda *convensuda* de que es precis que la cosa s'aguanti tal com està.

—Ay! Ditzós lo dia en que tots nos *convensem* de lo que convé.

S'assegura que en Tristany es al camp de Tarragona, al frente de una numerosa partida.

Si dura fins lo dia de Sant Silvestre que es sempre l'últim de Desembre, y reproduheix las sevas hassanyas de la guerra-civil, bé podrém dir que haurém tingut un *trist-any*.

Los carlins de Catalunya el entrar en un poble, ballan, van al café, al teatro, en una paraula s'diverteixen tot lo que poden.

Y aixó que ja es mort aquell cabecilla que l'hi deyan *Alegre*.

Ja se sab de quina manera 'l Terso vá passar la frontera.

Dintre de una saca de llana.

Mirin lo tunante!

Las *columnas* del govern persegueixen als carlins y las *columnas* dels periódichs persegueixen al govern.

Per algo dirá l' Evanjeli:

—*Quien á hierro mata, á hierro muere.*

Desd' aquest estiu en molts cafès, restaurants y xocolaterias se servirán una especie de *pastelillos* de nova invenció, titolats *convenis*.

Son un dels millors refrescants, tant que al mirarlos solzament, *deixan gelat*.

Varem tenir lo gust de assistir á la primera de las *FUNCIONES DE MODA* de lo TEATRO ESPAÑOL que se va donar lo dijous pasat y continuarán donantse los demés dijous durant la present estació.

Lo teatro estava ple com un ou, de la societat més lluida que recullen los teatros de dit paseig y com té la millor Companyia de Zarzuela que ha pisat la escena dels teatros d' istiu, unit ab aixó una música que toca pesas esculhidas durant los intermedis en los jardins de dit teatro illuminats á la Veneciana, fan que 's passi una vetllada deliciosa per pochs quartos.

Tenim també las millors noticias de la gran Companyia ecuestre que treballará en lo TEATRO DEL PRADO CATALÁ, ahont sens dupte se reuneixen elements per donar funcions tant variadas y de un género desconegut fins ara en Barcelona.

En Balaguer ja torna á ser ministre, y are no es de *Foment*. ¡Que 's pensan!

Los mestres d' estudi tindrán que haverse-las ab ell; pero 'ls mestres saben bé que cor de poeta, es sempre cor generós.

A horas d' are ja tenen la seguretat de que se 'ls pagui. L' únich que no saben bé es si 'l poeta 'ls pagarà ab diners ó 'ls pagarà ab *cançons* ó bé ab *romansos*.

EPÍGRAMA.

Davant del jutje Sabina
dugué al seu marit Matias
queixantse que tots los dias
l' hi donava una tonyina

—«¿Es aixó cert?»

—«Si senyor;

contestá l' home, no 'u nego:

no obstant, miri, quan l' hi pego

l' hi pego ab lo mocador.»

—«Ay Déu meu, vaya uns ardits...

—Diu ella,— perque 'l conega....

si ab lo mocador me pega,

es perque 's moca ab los dits.

E. E.

—¿En que se semblan las partidas carlistas ab un regale?

—En que 's presentan

—¿Y ab una bola de néu?

—En que 's disolen

—¿Y ab un cigarro?

—En que 's tornan fum.

APUNTES DEL NATURAL.

1

Ab la panxa com un bombo
cara grossa y cap pelat,
dareu per vist lo retrato
del virtuós mossen Guday.

2

Ab un nas com de llorito
harch y prim com un lluet,
dareu per vist lo retrato
del cristiá mossen Joseph.

3

Ab la cara molt brianosa,
Cama tort y geperut,
Dareu per vist lo retrato
Del pacient mossen Pau Just.

4

Ab uns peus de prop dos pams
xato, front curt, cabell gris,
Dareu per vist lo retrato
Del cristiá mossen Arcís.

5

Ab un nas com una bitlla
Y ulleras al cap de vall,
Front molt gros, pobladas cellas
Com si fossen dos respalls,
Dareu per vist lo retrato
Del reverent Pare Bernat.

6

Ab las galdas avinadas
Y un clatell bastant molsut
Ulls petits com una fura,
Tant de panxa com de cul,
Dareu per vist lo retrato
Del piados Tomas Mambrá.

7

Ab unas orellas grossas
Que's mouhen com dos ventalls,
Coll prim, estirat y magre
Per l' estil de un contra-baix:
Dareu per vist lo retrato
Del reverent Pau Xirinachs

UN DIBUJANT.

EPÍGRAMAS RELIGIOSOS.

Parlant la senyora Tona
del rectó en los seus temps bons,
deya alegre: —L' seus sermons
sempre son sobre la dona.

Una majordona mare
deya als fills ab molt dolor:
—Ploréu al senyor rector
perque havéu perdut un pare.

Del senyor rector s' ha dit
que ab la Tresona dormia,
y ella diu que juraria
que, estant juts, may han dormit.

Quant la missa ha comensat
lo rector s' hi entreté estóna
y li diu la majordona:
Quan comensi, acabi aviat.

L' escolá.

Soluciones á la xarada del numero anterior

Los qui tenen la missió
d' estendre la fé de Déu,
acudint tots á una véu
han engrussat la facció.
Y deixant hostia y copé
y abandonant l' Oratori,
cansats ja de *gori-gori*
s' han llansat á la montanya
convertint la pobre Espanya
en un complet *PUR-GA-TO-RI*.

Un franch de Catalunya.

Si 'ls capellans van marxant
lo pobre Flavio que 's mori
ahont lo destinarán?
Com que sense 'l *gori-gori*
cap ánima no treurán
en pochs dias ne cabrán
los difunts al *PUR-GA-TO-RI*.

Xarapeta.

(Deixém de continuar varias soluciones que se
as ha remés, per concordar ab las anteriors.)

XARADA.

I.

Al punt que prenh ma primera
me trobo molt aliviat
perque alló es una beguda,
lector, com pocas n' hi han.

La primera y la segona
ho es lo que téns entre mans
y la tercera una nota
de l' escala musical.

De primera y tersa juntas
molts cops tu n' haurás comprat,
y la segona y tercera
posanthi una t al devant
es nom de una senyoreta
que 'm té á mi lo cor robat.

Del tot facil es que 'n vejas
cada dia un centenar,
puig te dich, lector que abundan
casi tant com los soldats.
y aixó que varios son fora
per defensá 'l partit sant,...
vull dir lo rey *Papanatas*
y... Vaya que prou n' hi há!

Y Pons

II.

Ma primera 's menja,
ma segona 's canta,
ma tercera lliga
y 's fan tots ballantne.

L' as de basto

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.